

A belvárosi református templom fekete ruhás közméltóságokkal, a szenátor volt és jelenlegi kollégáival, magyarországi, illetve romániai politikusokkal telt meg. Tiszteletét tette többek közt az első padban helyet foglaló **Szili Katalin**, és **Antal Lóránt**, lehetséges szenátor-utóddal fogott kezét az utcán a volt belügyminiszter, a rendszerváltás utáni román politika Verestóyhoz hasonlóan nagy öregjének számító

Vasile Blaga

.

„Uszik a koporso, zene a vitorla”

A szertartás előtt Kányádi Sándor Halottak napja Bécsben versét hallhattuk **Pál Boglárka**, a Tamási Áron Gimnázium diákjának tolmácsolásában, majd kezdetét vette az istentisztelet.

Az egyházi beszédet **Kántor Csaba**, az Erdélyi Református Egyházkerület püspökhelyettese mondta, aki Pál apostol korinthusiakhoz írt levelének 54, 55 és 57. verseire építette beszédét, mellyel emlékeztette az egybegyűlteket arra, hogy az embernek nem csak földi, hanem örökélete is van. Azt azonban hogy az istentől kapott 60-70-80 földi évünket, melynek nagy része fáradtsággal, nehézséggel és küzdéssel telik, hogyan töltjük, mire szánjuk, tőlünk is függ. A szenátor, aki tősgyökeres székelyudvarhelyi családból származott és felmenői közt református püspök is volt, életét a közösségre áldozta – hangoztatta a tiszteletes.

A szertartást a Legato Egyesület kórusa tette emelkedettebbé Kodály Zoltán Stabat mater című művének előadásával.

Ha át kellett bújni a tű fokán

Majd a pályatársak búcsúbeszéde következett. Elsőként **Markó Béla** szavait hallhattuk, aki elmondta, Verestóy Attila a legrégebbi kollégája volt, „padtársak voltunk úgymond a szenátusban”. Amikor

Ver

estóy György

, a szenátor őse volt a püspök, mást jelentett a Tündérkert, mint napjainkban, de hasonlóságok azért voltak. Kelet és nyugat között kellett lavírozni, tárgyalásokat folytatni Bethlen Gábor Erdélyében is – emelte a nagy fejedelem szintjére Verestóyt Markó utalva arra, hogy a szenátor tárgyalási képességeit még ellenfelei is elismerték.

Verestóy sosem hagyta cserben a szövetséget, sosem jött vissza a kapott feladat után félóra múlva mindenféle kifogásokkal, hanem tűzön-vízen keresztülvitte azt, ha a tű fokán kellett átbújni, akkor átbújt – mesélt a volt elnök az [elhunyt](#) parlamenti teljesítményéről.

Hozzátette, lelkes és nyugtalan székelyként Verestóy mindig, a legnehezebb helyzetekben is átlátott a bonyodalmakon és tudta, mit kell tenni. Azt is tudta, ahhoz, hogy a tárgyalásokon valamit elérjen, a politikai ellenfél nyelvezetét érteni kell.

közben,

Nem tudott lassítani

Kelemen Hunor, jelenlegi RMDSZ elnök szintén a szenátor megbízhatóságát és kitartását emelte ki. Több ember életét élte le 64 év alatt, mondta. Verestóy frontálisan állt szembe minden kihívással, és kémikusként mindig tudta a helyes arányt.

Azt gondolta, Székelyföld jövője két pilléren, a gazdasági felemelkedésen, illetve az identitásőrző intézmények létén alapszik, és mindkét pillérért tett is. Utolsó hónapjaiban is **beru házásokat akart hozni Udvarhelyre**

, a

[helyi kézilabdacsapatnak harcolt ki pénzt](#)

. Tudta, nem hős áldozatokra, hanem bölcs harcosokra van szükség.

Kelemen említette, hogy Verestóynak a fiatalok között beceneve „**az öreg**” volt. Amikor először meghallotta, a dühtől elvörösödött, majd miután lenyugodott, kijelentette, ez nagy kiváltság, ezt ki kell érdemelni.

Az RMDSZ elnökének akkor csuklott el a hangja, amikor a politikus családjára terelődött a szó. Hogy a közösségre szánt időt, amit a közéleti ember a családjától külön tölt, nem lehet visszahozni, csak szeretettel kompenzálni.

2018. február 03. szombat, 20:09

Nem viszonyult a jövőhöz, hanem előidézte azt

Bíró Barna Botond, az Udvarhelyszéki RMDSZ ügyvezető elnöke a szavak mestere és a tettek embereként méltatta a néhai szenátort, aki nem várta, mit hoz a jövő, hanem előidézte azt, és akinek Bethlen Gábor szavai voltak a mottója: „Nem lehet mindent megtenni, amit kell, de mindent meg kell tenni, amit lehet”.

Elbeszédok gyászarányos szövegében a halálra utaló szöveg a beavatás és a temetés, majd a

Verestóy Attila búcsúztatása a Kerepesi temetőben. A fotó a Magyar Hírlap archívumából származik.